

Sygn. akt III AUa 390/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Zbigniew Gwizdak
Sędziowie :	SSA Ewelina Kocurek-Grabowska
	SSO del. Anna Petri

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy B. M. i D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

przy udziale zainteresowanych H. K. (K.), R. L. (L.), J. Ł. (Ł.)

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne

na skutek skargi B. M. i D. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 1 lipca 2015r., sygn. akt III AUa 1537/14

postanawia: odrzucić skargę o wznowienie postępowania.

/-/SSA E.Kocurek-Grabowska /-/SSA Z.Gwizdak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 390/16

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 lutego 2016r. skarżący B. M. i D. M. wnieśli o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 lipca 2015r., sygn. akt III AUa 1537/14.

Jako podstawę wznowienia skarżący wskazali art. 401¹ k.p.c., powołując się w tym zakresie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2015r., sygn. S K 9/14.

Organ rentowy wniósł o odrzucenie powyższej skargi o wznowienie postępowania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania, jako nieoparta na ustawowej podstawie, podlega odrzuceniu.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 października 2015r., sygn. S K 9/14, OTK-A 2015/9/153 (Dz.U.2015/1808), orzekł o niezgodności z art. 92 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998r. oraz art. 64 ust. 1 i 3 w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. nr 161 poz. 1106 z 1999r., nr 49 poz. 488 i nr 75 poz. 847 z 2001r., nr 95 poz. 1043 i nr 138, poz. 1558 z 2004r., nr 14 poz. 124, nr 183 poz. 1888 i nr 24, poz. 2434 z 2010r., nr 31 poz. 167 i nr 127 poz. 860 oraz z 2014r. poz. 1967) w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe, niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r. poz. 121, 1037, 1240, 1269 i 1506).

Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że przepis uznany za niezgodny z Konstytucją, w zakresie wyżej wskazanym, traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 5 listopada 2015r.

Sąd Apelacyjny ma na względzie, że utrata mocy obowiązującej przepisu z powodu jego niezgodności z Konstytucją oznacza, że przepis ten nie może być stosowany poczynając od daty jego uchwalenia. Wyrok Trybunału ma skutki retroaktywne, jednak skuteczność ex tunc wyroku Trybunału Konstytucyjnego zostaje wyłączona w przypadku odroczenia utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (Dz. U. z 1997r., Nr 78, poz. 483, dalej jako Konstytucja), orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

W takim wypadku wyłączona zostaje możliwość wznowienia postępowania na podstawie art. 401¹ k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie bowiem przyjmuje się, że w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności przepisu prawa, ale odroczył na podstawie art. 190 ust. 3 Konstytucji utratę jego mocy, wznowienie postępowania może nastąpić dopiero po upływie czasu, do którego przepis ten jeszcze obowiązuje (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 3 lipca 2003r., sygn. III CZP 45/03, OSNC 2004, Nr 9, poz. 136; z dnia 24 stycznia 2004r., sygn. III CZP 112/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 61 i z dnia 23 czerwca 2005r., sygn. III CZP 35/05, OSNC 2006, Nr 5, poz. 81; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2006r., sygn. IV CSK 28/06, OSNC 2007, Nr 2, poz. 31; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008r., sygn. I CZ 29/08, LEX nr 465888; wyrok z dnia 20 kwietnia 2011r., sygn. I CSK 410/10, OSNC 2012/1/14, LEX nr 863413, Biul. SN 2011/7/12-13, M.Prawn. 2012/7/367-370; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2014r., sygn. V CZ 32/14, LEX nr 1480195;

wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2014r., sygn. IV CSK 738/13, LEX nr 1540641). Takie samo stanowisko reprezentuje również Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 2014r., sygn. II FSK 2662/14, LEX nr 1637041).

Powyższa lina orzecznicza Sądu Najwyższego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie samego Trybunału Konstytucyjnego.

Stanowisko w tym zakresie najpełniej wyrażono w wyroku z dnia 17 grudnia 2008r., sygn. P 16/o8 (OTK-A Zb.Urz. 2008, nr 10, poz. 181), według którego odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej przepisów uznanych za niekonstytucyjne oznacza, że do dnia wskazanego w sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego przepisy te obowiązują, jeżeli wcześniej nie zostaną uchylone przez ustawodawcę. Ich obowiązywanie jest równoznaczne z koniecznością ich przestrzegania i stosowania przez wszystkich adresatów, zgodnie bowiem z art. 190 ust. 1 Konstytucji, także to rozstrzygnięcie zamieszczone w tekście orzeczenia Trybunału jest nie tylko ostateczne, ale ma moc powszechnie obowiązującą

(tak też TK w wyrokach z: 4 marca 2014r., sygn. K 13/11, OTK ZU nr 3/A/2014, poz. 28 i 29 lipca 2014r., sygn. P 49/13, OTK ZU nr 7/A/2014, poz. 79 oraz postanowieniach z dnia 15 października 2014r., sygn. SK 60/13, OTK-A 2014/9/107 i 15 lipca 2015r., sygn. P 66/14, OTK-A 2015/7/108).

Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie stanowiący podstawę wyrokowania przepis traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od daty ogłoszenia wyroku Trybunału, tj. 5 listopada 2016r., brak jest podstaw do wznowienia postępowania

na podstawie art. 401¹ k.p.c. przed upływem powyższego terminu.

Z tych przyczyn, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. odrzucił skargę o wznowienie postępowania, jako nieopartą na ustawowej podstawie.

/-/SSA E.Kocurek-Grabowska /-/SSA Z.Gwizdak /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR